

στο γεύμα της εθνικής ενότητας το μενού είμαστε εμείς

70 χρόνια μετά από το τέλος του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου, ο **επιθετικός εθνικισμός** μοιάζει να επιστρέφει στην «πολιτισμένη» Δύση: Το δημοψήφισμα για το Brexit στη Βρετανία, που υποκινήθηκε από έναν ρατσιστικό συρφετό mainstream συντηρητικών και ανερχόμενων ακροδεξιών δημαγωγών, οι οποίοι βγήκαν θριαμβευτές μετά από μια καμπάνια όπου κυριάρχησε συντριπτικά η αντιμεταναστευτική υστερία· η ανάδειξη του Τραμπ σε πρόεδρο των ΗΠΑ, με την υπόσχεση ότι η (Λευκή) Αμερική θα αποκτήσει ξανά το χαμένο, εξαπτίας της παγκοσμιοποίησης και της πολυπολιτισμικότητας, μεγαλείο της· η δημοσκοπική ενίσχυση της Λεπέν στην Γαλλία ενόψει των προεδρικών εκλογών του 2017. Όλες αυτές οι πολιτικές εξελίξεις υποδεικνύουν ότι όσα ξέραμε πια δεν ισχύουν. Και πιο συγκεκριμένα: ότι κλονίζονται ανεπιστρεπτί οι λεπτές ισορροπίες στις οποίες βασίστηκε, στο εσωτερικό των λεγόμενων πρωτοκοσμικών κοινωνιών, η μεταπολεμική στενή σχέση ανάμεσα στην καπιταλιστική ανάπτυξη και την τυπική δημοκρατία, την ευρεία, με άλλα λόγια, πολιτική κατοχύρωση τυπικών ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων. Προμηνύουν, όμως, και ότι **όσα έρχονται** θα είναι **πολύ χειρότερα** από όσα ήδη έχουν συμβεί τα τελευταία χρόνια.

Μια γρήγορη ματιά στην καθημερινή ειδησεογραφία είναι πια αρκετή για να διαπιστώσει κανείς πως ό,τι στις αρχές της δεκαετίας του 1990 παρουσιαζόταν ως «πλανητικό χωριό» σήμερα παίρνει τη μορφή **ενός γεμάτου συρματοπλέγματα πεδίου με διάσπαρτα παντού οχυρά, όπου παρατάσσονται αντιμαχόμενες δυνάμεις, ετοιμοπόλεμες ή σε κατάσταση πολεμικής προετοιμασίας**. Παντού φαίνεται να ανακάμπτει, και να βρίσκει ευήκοα ώτα σε ένα ευρύ φάσμα κοινωνικών δυνάμεων, η ιδέα ότι η ανταγωνιστικότητα της εθνικής οικονομίας και η ισχύς του εθνικού κράτους πρέπει να τεθούν *über alles* (υπεράνω όλων) και βέβαια να περάσουν πάνω από τα σώματα των προλετάρων που δεν μπορούν να ενταχθούν ομαλά στην ενότητα του «έθνους» ή περισσεύουν στους σχετικούς ισολογισμούς, των μη-Αγγλων, των μη-Γάλλων, των μη Λευκών Αμερικανών, των μη επαρκώς πειθαρχημένων, των μη οικονομικά αξιοποιήσιμων κ.ο.κ.. Ακόμα και το ζήτημα της κλιματικής αλλαγής αντιμετωπίζεται ως κάτι το δευτερεύον σε σχέση με τους επήσιους δείκτες ανάπτυξης της τάδε ή της δείνα χώρας, αν δεν θεωρείται προϊόν μιας σκοτεινής παγκόσμιας συνωμοσίας (όπως δημόσια διατείνεται ο Τραμπ).

Διόλου τυχαία, η ανάκαμψη του επιθετικού εθνικισμού συνοδεύεται και από την **επανεμφάνιση, πλάι στις ολοένα και περισσότερο διαπεραστικές ισλαμοφοβικές κραυγές, του γνωστού δηλητηριώδους κλισέ περί των διαβολικών «τοκογλύφων»** που τάχα υπερίπτανται, πέρα από τον έλεγχο των εθνών-κρατών, ψάχνοντας ευκαιρίες για να λεηλατήσουν τα εθνικά πλούτη. Για άλλη μια φορά, η ιδεοτυπική φιγούρα του «Εβραίου με τη γαμψή μύτη» έρχεται για να εξηγήσει, «χωρίς πολλά λόγια», και χωρίς πολύ σκέψη, τι συμβαίνει στον κόσμο. Την εποχή του Χίτλερ ήταν το τέρας που άκουγε στο όνομα «Ρότσιλντ». Σήμερα είναι το τέρας που ακούει στο όνομα «Τζόρτζ Σόρος». Προφέροντας αυτό το όνομα, η ακατανόητη πραγματικότητα, που όλες/οι βιώνουμε ως μια συνθλιπτική εξωτερική δύναμη καταναγκασμού, γίνεται με μιας διάφανη: είναι τελικά απλό, ζούμε σε ένα θέατρο σκιών και από πίσω κάποια απάνθρωπα όντα κινούν τα νήματα, διαλύοντας ολόκληρες χώρες και μεταφέροντας μιλιούνια καμουφλαρισμένων μουτζαχεντίν από τα βάθη της Ασίας στην αθώα Ευρώπη.

Έτσι, μπορεί πιο εύκολα να ξεχαστεί π.χ. το γεγονός ότι στην Ελλάδα χιλιάδες μικρά και μεγάλα αφεντικά επιμένουν, εδώ και μια πενταετία περίπου, να πληρώνουν όποτε γουστάρουν, ακόμα και μετά από κάμποσους μήνες, τις/τους εργάτριες/ες που δουλεύουν στις επιχειρήσεις τους. Ακόμα και ο Μαρινάκης, ο Αλαφούζος, ο Μελισσανίδης, ο Σαββίδης, ο Κοντομηνάς, μπροστά στους τερατώδεις πλανητικούς «Σόρος» μοιάζουν ασήμαντοι κομπάρσοι, άσχετα με το αν στην πραγματικότητα οι δικές τους επιχειρηματικές επιλογές, και οι επιλογές των αντίστοιχου ή μικρότερου διαμετρήματος συναδέλφων τους, είναι που καθημερινά σημαδεύουν τις ζωές των προλετάρων που ζουν στην Ελλάδα. Γιατί να ψάχνουμε ψύλλους στα άχυρα, συζητώντας για την αναδιάρθρωση του κεφαλαίου και τους μετασχηματισμούς του κράτους; Αφού ένα κι ένα κάνουν δύο: όπως και για την κρίση του 1929 έτσι και για την τωρινή κρίση φταίνε ... οι Εβραίοι. **Ο αντισημιτισμός ήταν, και εξακολουθεί να είναι, ένα μόνιμα διαθέσιμο ναρκωτικό που το πουλάνε στην καθαρή μορφή του οι φασίστες,**

αλλά το αγοράζουν μαζικά, έστω και νοθευμένο, οι υποτελείς που δεν θέλουν να πάρουν την ευθύνη να αμφισβητήσουν πράγματι την υποτέλειά τους.

Εκτός από το να παρέχει πολύ φτηνά και «κατ' οίκον», σε όσες/ους φοβούνται να σκεφτούν στα σοβαρά γιατί αυτός ο κόσμος πάει κατά διαόλου, έναν παραμορφωτικό καθρέφτη, όπου όλα αιτιολογούνται με τον απλούστερο τρόπο και όπου το κακό αποκτά το πρόσωπο μιας γνώριμης καρικατούρας, η επίκληση του φαντάσματος των «διεθνών τοκογλύφων» λειτουργεί και ως ένα μαζικής κατανάλωσης αναλγητικό. Κάνει πιο ευκολοχώνευτο το γεγονός ότι **οι ζωές μας δεν συνθλίβονται από μοχθηρούς ανθρώπους, αλλά από εκμεταλλευτικές κοινωνικές σχέσεις και συστηματικές μορφές καταπίεσης**, ότι το ύψος του μισθού, της σύνταξης ή του επιδόματος καθορίζει τι μπορούμε και τι δεν μπορούμε να κάνουμε, ότι το αν ξυπνάμε σε μια βίλα στην Εκάλη ή σε ένα κοντέινερ ενός στρατοπέδου συγκέντρωσης για χωρίς χαρτιά εργάτριες/ες, μερικά χιλιόμετρα έξω από την Αθήνα, ισοδυναμεί με αβυσσαλέες διαφορές ως προς το τι μπορούμε να φοβόμαστε, να ελπίζουμε, να διεκδικούμε για μας και τους οικείους μας, ότι το αν καμιά/κανείς επιτελεί κανονικά τον ρόλο της/του ως γυναίκα/άνδρας ή αντίθετα παραβιάζει τα πρότυπα θηλυκότητας/αρρενωπότητας συνεπάγεται ορισμένα πολύ πραγματικά πρόνομια και ορισμένους πολύ πραγματικούς αποκλεισμούς. Οι εθνικιστικές συνωμοσιολογίες είναι τόσο εθιστικές ακριβώς γιατί βγάζουν εντελώς έξω από το κάδρο τους πιο αδυσώπητους, χειροπιαστά πραγματικούς όσο και μια απόλυση ή μια γκλοπιά μπάτσου, δαίμονες που δεσποζουν στην πραγματικότητά μας. **Μας δίνουν έτσι την ανακουφιστική αίσθηση ότι μπορούμε ανέξοδα να κάνουμε πως αυτοί οι δαίμονες δεν υπάρχουν, ενώ πέφτουμε πάνω τους καθημερινά και ξέρουμε πολύ καλά πόσο καταστροφική είναι η δύναμή τους:** το κεφάλαιο, αυτή η πανταχού παρούσα κοινωνική σχέση που καθορίζει σε πραγματικό χρόνο τη μοίρα μας, δηλαδή, την καθημερινή ανάλωση και απαξίωση των ζώων μας στον βωμό των οικονομικών επιδόσεων, το **έθνος-κράτος**, το ανεξέλεγκτο από μας σύνολο των μηχανισμών που οργανώνουν αυτήν την απαξίωση ως μοίρα, ως κάτι το κανονικό, διασφαλίζοντας πως ό,τι είναι γραπτό να γίνει (στις προβλέψεις ανάπτυξης της εθνικής οικονομίας), θα γίνει εξαθλιώνοντάς μας, σαρώνοντάς μας ή πετώντας μας στην άκρη, και τέλος όλοι εκείνοι οι **διαχωρισμοί**, έμφυλοι, φυλετικοί, κλπ., οι παγιωμένες, **φυσικοποιημένες σχέσεις εξουσίας**, που μας αποδίδουν ανταγωνιστικούς ρόλους μέσα σε αυτήν την κατάσταση απαξίωσης η οποία βιώνεται ως μοιραία

Οι εθνικιστικές συνωμοσιολογίες, όμως, δεν είναι μόνο απλουστευτικά ή αναλγητικά παραμύθια. Βοηθάνε πολύ και στο να δέσει καλά το μείγμα στο τσιμέντο της εθνικής ενότητας. **Αν κανείς χάψει την ανοησία ότι το πρόβλημα είναι κάποιοι «διεθνείς τοκογλύφοι», τότε τα ελληνικά αφεντικά, πέρα από το να μοιάζουν ασήμαντοι κομπάρσοι, μπορεί να μοιάζουν και εν δυνάμει σύμμαχοι.** Κι αυτοί, εξάλλου, έχουν να αντιμετωπίσουν τα ίδια σκοτεινά νήματα ... Όπως π.χ. συνέβη με την ελληνική φαρμακοβιομηχανία, αφού από εκεί που μέχρι πρότινος πουλούσε στο ελληνικό δημόσιο τα προϊόντα της σε αστρονομικές τιμές αναγκάστηκε από τους «ξένους» να προσαρμοστεί κάπως στις τιμές της διεθνούς αγοράς. Ή όπως συνέβη με τα ανήσυχα για το μέλλον της εθνικής οικονομίας τους βρετανικά αφεντικά που η εργατική νομοθεσία της ΕΕ δεν τους επέτρεπε να δοκιμάσουν, όσο επιθετικά ήθελαν, καινοτομίες όπως τα «συμβόλαια μηδενικών ωρών εργασίας», όπου το αφεντικό μπορεί να φωνάξει για δουλειά μια/έναν εργάτρια/τη όποτε του καπνίσει και για όσο χρόνο του καπνίσει. Ή όπως συνέβη με τις μεγάλες ασφαλιστικές εταιρείες στις ΗΠΑ των οποίων η κερδοφορία απειλήθηκε από τον νόμο Ομπάμα για την καθολική ασφάλιση υγείας (τον οποίο ο Τραμπ έχει εξαγγείλει ότι θα καταργήσει).

Οι εξαθλιωτικές υλικές συνθήκες, όταν δεν αμφισβητούνται έμπρακτα και ριζικά, όταν καμιά/κανείς αντί να τα βάλει με το αφεντικό της/του που την/τον κρατάει απλήρωτη/ο για μήνες, προτιμάει να ωρύεται για τους εξαποδών Εβραίους «τοκογλύφους» και τους εξαποδών ισλαμιστές «τρομοκράτες» (όπου, κατά έναν παρανοϊκό τρόπο, οι δεύτεροι είναι «όργανα» των πρώτων!), γίνονται μια θηλιά η οποία, εκτός από το να σφίγγει μέχρι ασφυξίας τον λαιμό, δένει και τα χέρια των εθελόδουλων πληβείων που σέρνονται, ελπίζοντας ότι στο τέλος θα μείνει κάνα ψίχουλο και γι' αυτούς, πίσω από τα αστραφτερά αμάξια εκείνων από τους εκμεταλλευτές τους που λανσάρουν τους εαυτούς τους ως ικανούς να χτυπάνε δυνατά το χέρι στο τραπέζι (για τα δικά τους συμφέροντα και μόνο ασφαλώς). Άπαξ και οι εκμεταλλευτικές κοινωνικές σχέσεις και οι συστηματικές μορφές καταπίεσης δεν μπαίνουν στο στόχαστρο, αλλά αντίθετα μπαίνουν κάτω απ' το χαλί, ως κάτι το αφόρητο μεν αλλά αυτονόητο δε, **ο ταξικός πόλεμος εσωτερικεύεται ως πόλεμος για το μοίρασμα μιας δεδομένης πίτας** που την επιβουλεύονται διάφορων ειδών αρπακτικά και αλλοεθνείς διάβολοι – **ως διακρατικός ανταγωνισμός** και, ακόμα χειρότερα, **ως πόλεμος των φτωχών, ή όσων απειλούνται με πτώχευση, ενάντια στους φτωχότερους.**

Ο καθένας, επομένως, που εξηγεί από τον καναπέ του ή στο καφενείο που συχνάζει πως για ό,τι μας συμβαίνει δεν φταίνε παρά οι συνωμοτικές συναντήσεις μασόνων και τραπεζιτών στα ελβετικά βουνά, μπορεί εύκολα και απενοχοποιημένα να ψηφίζει Τραμπ, Λεπέν ή Μιχαλολιάκο, θεωρώντας πως έτσι προβαίνει σε μια αντισυστημική πράξη, **ενώ αυτό στο οποίο συνειδητά συμβάλει δεν είναι παρά η επαναχάραξη των εθνικών ζωνών**

συσσώρευσης του κεφαλαίου. Στην ουσία, εδώ πρόκειται για ταύτιση με την κριτική που ασκεί ο φασισμός στο κεφάλαιο, όχι ως κεφάλαιο, αλλά ως παγκοσμιοποιημένο-χρηματοπιστικοποιημένο κεφάλαιο («εβραϊκό») που διαφεύγει του φυλετικού/εθνικού ελέγχου τον οποίο προκρίνει ο κάθε «τοπικοποιημένος» φασισμός. Η παθητική δυσαρέσκεια του καναπέ ή του καφενείου διασταυρώνεται με τον οργανωμένο, πολιτικό φασισμό σε μια συνωμοσιολογική «αντισυστημική» κριτική που αρκείται να στηλιτεύει τις «υπερβολές» του «νεοφιλελευθερισμού» και των «διεθνών τοκογλύφων». Κατά βάθος, όμως, συγκλίνει με τον φασισμό και προς έναν κοινό στόχο: αυτόν της εγκαθίδρυσης μιας ενιαίας –κατά κύριο λόγο λευκής, αρσενικής– ταυτότητας που θα εξαλείψει τις διαφοροποιήσεις, θα επιβάλλει την ενιαιότητα της συσσώρευσης του κεφαλαίου στην εθνική επικράτεια και την ενιαιότητα των αναγκών και των επιθυμιών.

Αντικειμενικά, αυτή η κίνηση κοινωνικών διεργασιών εκκαθάρισης, ομογενοποίησης και ενοποίησης που είναι σήμερα η συγκρότηση μιας νέας εθνικής ενότητας τροφοδοτείται όχι μόνο από αφηγήσεις που εμφανίζονται ανοιχτά ως ακροδεξιές αλλά και από αφηγήσεις που εμφανίζονται ως αριστερές. **Ο επιθετικός εθνικισμός είναι διάχυτος.**

Σε κοινωνικό επίπεδο, τα τωρινά καλέσματα για εθνική ενότητα βρίσκουν απήχηση ακόμα και σε εργατικές γεπονιές, όπως οι δικιές μας, σε εργατικά, μικροαστικά, προλεταριοποιούμενα κοινωνικά στρώματα που ενώ έχουν ήδη κληθεί να πληρώσουν τα σπασμένα της τρέχουσας καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, αντί να στραφούν ενάντια στο κεφάλαιο και το δικό τους κράτος, που λειपुरγώντας ως στρατηγείο του κεφαλαίου τους φόρτωσε αυτόν τον βαρύ λογαριασμό, προτιμούν να πιστεύουν ότι αν πειθαρχήσουν στην ολοκληρωτική δομή μιας εθνικής ζώνης συσσώρευσης το σπλαχνικό έθνος-κράτος θα αναλάβει να τους δώσει πίσω τα χαμένα «κεκτημένα», **ακόμα και μέσα από την εμπλοκή σε πολεμικούς ανταγωνισμούς με άλλες εθνικές ζώνες συσσώρευσης.** Μια τέτοια διαταξική συμμαχία, τμημάτων της εργατικής και της μεσαίας τάξης με συγκεκριμένες μερίδες του ελληνικού μεγάλου κεφαλαίου, είχε αρχίσει να συγκροτείται ήδη από την προηγούμενη περίοδο, υπό τη μορφή του «αντιμνημονιακού μετώπου», διεκδικώντας ένα καινούριο deal με το ελληνικό κράτος. Αυτό το μέτωπο, τελικά, όχι μόνο αποτέλεσε μια εγχώρια έκφραση των νέων εθνοενοπτικών στρατηγικών, που τώρα βλέπουμε να ξεδιπλώνονται σε όλο τον «ανεπτυγμένο κόσμο», αλλά κυρίως **μέσα από την ήττα του** –εκφρασμένη **υλικά** από το γεγονός ότι η διαδικασία υποτίμησης όχι μόνο δεν ανασχέθηκε αλλά εντάθηκε– είναι που **τροφοδοτεί περαιτέρω δομικά και όχι συγκυριακά τις τάσεις εκφασισμού στην ελληνική κοινωνία.**

Και σε πολιτικό επίπεδο, όμως, ο φορέας που απορρόφησε την «αντισυστημική» δυναμική της προηγούμενης περιόδου, ο ΣΥΡΙΖΑ, πλάσαρε ακομπλεξάριστα μια σειρά από εθνικιστικά συνωμοσιολογικά ιδεολογήματα, τόσο την περίοδο της ανόδου του, όταν ο Σόϊμπλε και η Μέρκελ εικονογραφούνταν ως εκπρόσωποι των «τοκογλύφων», όσο και την περίοδο της «ηρωϊκής» πρώτης κυβερνητικής του θητείας, όταν οι εκκλήσεις για εθνική ενότητα, στο όνομα της διαπραγμάτευσης του «μάγκα» Βαρουφάκη με τους «ξένους» που επιδίωκαν την «κοινωνική γενοκτονία των Ελλήνων» (sic), είχαν φτάσει σε βαθμό υστερικού παροξυσμού. Τα κομμάτια δε του ΣΥΡΙΖΑ που αποχώρησαν μετά την ψήφιση του 3ου μνημονίου, συγκροτώντας τη ΛΑΕ και την «Πλεύση Ελευθερίας», όχι μόνο ενέδωσαν κι αυτά στον πειρασμό του εθνικισμού, αλλά πλειοδοτούν κιόλας.

Ένας χτυπητά ορατός πολιτικός καρπός αυτής της εξ αριστερών εθνικής ενότητας είναι η αρμονικότητα συνύπαρξη στους κυβερνητικούς θώκους με ένα τμήμα της εγχώριας μη-ναζιστικής άκρας δεξιάς, τους ΑΝΕΛ. Δεν είναι ο μόνος. Η παρουσία του Καμμένου στο υπουργείο «εθνικής άμυνας» συμπληρώνεται από την επιθετική συμμαχία του ελληνικού κράτους με το κυπριακό, το αιγυπτιακό και το ισραηλινό για τη συνεκμετάλλευση των ενεργειακών κοιτασμάτων της ΝΑ Μεσογείου ενάντια στο τουρκικό κράτος, από τους δημόσιους τσαμπουκάδες ανάμεσα στην ελληνική και την τουρκική κυβέρνηση που ούτε λίγο ούτε πολύ ανοίγουν και πάλι το ζήτημα των συνόρων μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας, αλλά και από την εμπέδωση και εμβάθυνση της αντιμεταναστευτικής πολιτικής που το ελληνικό κράτος έχει ήδη από τη δεκαετία του 1990 χαράξει, πρωτοπορώντας σε αυτόν τον τομέα σε σχέση με τα υπόλοιπα ευρωπαϊκά κράτη. Με αφορμή την παρουσία περίπου 60.000 επιπλέον μεταναστριών/ών στην ελληνική επικράτεια, ενός μικρού μονάχα κλάσματος από τον συνολικό αριθμό όσων διέσχισαν χωρίς χαρτιά τα δύο τελευταία χρόνια τα ευρωπαϊκά σύνορα, **η παρανομοποίηση των μεταναστριών/ων σήμερα επιταχύνεται μέσα από έναν συνδυασμό στρατιωτικοποίησης και κρατικού «ανθρωπισμού».** Δεκάδες νέοι χώροι εγκλεισμού στρατοπεδικού τύπου έχουν ξεφυτρώσει, με την αρωγή διάφορων ΜΚΟ και υπό την ευθύνη του ελληνικού στρατού. **Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δεν αρκείται στο ιδεολογικό φλερτ με τον εθνικισμό, επιχειρώντας να οικοδομήσει μια εθνική ενότητα στη βάση της διαπραγμάτευσης με τους εκπροσώπους των «τοκογλύφων».** Ασκήει, επίσης, και πολιτικές που νομιμοποιούν και **τροφοδοτούν άμεσα τον επιθετικό εθνικισμό.** Συνεχίζοντας, τέλος, όπως και οι προκάτοχοί της, την πολιτική της «εσωτερικής υποτίμησης», τον ταξικό, με άλλα λόγια, πόλεμο των αφεντικών, με την περιστολή μισθών, συντάξεων και εργασιακών δικαιωμάτων, η κυβέρνηση αυτή αντικειμενικά συμβάλλει στη διαμόρφωση μιας δυστοπικής πραγματικότητας, ανταγωνισμού όλων εναντίον όλων, που προφανώς αποτελεί ένα εξαιρετικά

εύφορο έδαφος για εθνικιστικά παραληρήματα κάθε λογής.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο φασισμός αναδύεται πάντα, όχι εκτός, αλλά εντός της αστικής δημοκρατίας, ως ένα κάλεσμα για την αναστολή της, ώστε να «αποκατασταθεί» η πολιτική στην υποτιθέμενα αυθεντική της τάξη, για ένα κοινωνικό μπλοκ που πιστεύει ότι το έθνος του «ξεγλιστράει». Αυτό εξηγεί γιατί ακριβώς οι τάσεις εκφασισμού της ελληνικής κοινωνίας δεν εκφράζονται μόνο π.χ. με τα σταθερά υψηλά ποσοστά των ελλήνων Ναζί και τον ρόλο «αντιπολίτευσης» που διεκδικούν, αλλά και με την προσπάθεια του ελληνικού κράτους για την οργανική τους ένταξη στις δομές και τις πολιτικές του λειτουργίες, όπως είδαμε με την πρόσφατη επίδειξη εθνικής ενότητας στο Καστελλόριζο από τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και τη ΧΑ. Μπορούμε να πούμε ότι αν η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ήταν η διαδικασία ένταξης και ολοκλήρωσης στο ελληνικό κράτος της μη-ναζιστικής ακροδεξιάς, τώρα βλέπουμε να συντελείται και η προσπάθεια ένταξης της ναζιστικής της εκδοχής.

Όπως, όμως, ο επιθετικός εθνικισμός ριζώνει στις κοινωνικές συνθήκες, το ίδιο ισχύει και για την αντίσταση στην επέλασή του. Η απόρριψη, χάρη στη μαζική αποχή, στην Ουγγαρία του δημοψηφίσματος που η εκεί κυβέρνηση δρομολόγησε για να νομιμοποιήσει την ανοιχτά ρατσιστική της στάση απέναντι στις μετανάστριες/ες, το κίνημα Black Lives Matter και οι μαζικές διαδηλώσεις στις ΗΠΑ εναντίον του Τραμπ, η έμπρακτη βοήθεια στις μετανάστριες/ες από χιλιάδες ανθρώπους σε όλη την Ευρώπη και τις ΗΠΑ, αυτές οι εξελίξεις, οι οποίες προδιαγράφουν μια κατεύθυνση αντίθετη από αυτήν που παραπάνω περιγράψαμε, δεν είναι περιθωριακές, ακόμα κι αν δεν αποτυπώνονται, ούτε είναι δυνατό να αποτυπωθούν, σε εκλογικά ποσοστά.

Ένα μεγάλο κομμάτι του προλεταριάτου και των από κάτω έχει απόλυτη επίγνωση της διαδικασίας υποτίμησής και αποκλεισμού του και, πέρα από το να διεκδικεί την ορατότητά του, προσπαθεί να αντισταθεί ενεργά σε αυτήν τη διαδικασία, κι άρα να αναπτύξει τα δικά του εργαλεία και δομές που θα δράσουν ως ανάχωμα **και δύναμη αντιστροφής, με υλικούς όρους, της παραπέρα υποτίμησης του.** Μπορεί να μην είναι ακόμα σαφείς οι στόχοι και τα προτάγματα αυτής της αντίστασης στην υποτίμηση, αλλά ήδη διαμορφώνει πλαίσια και «εργαστήρια» ανασύνθεσης των κοινωνικών σχέσεων ανάμεσα στους εκμεταλλευόμενους/ες και τους καταπιεσμένους/ες.

Παρασκευή 27 Ιανουαρίου

8:30 μ.μ., στο Κοινωνικό Πολιτιστικό Κέντρο Βύρωνα (Λαμπηδόνα)

ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

Εθνική ενότητα, милитарισμός «με ανθρώπινο πρόσωπο», πολεμική προετοιμασία

Παρασκευή 3 Φεβρουαρίου

8:30 μ.μ., στην Κατάληψη Ανάληψης

ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

Αντιστάσεις, σήμερα, στην υποτίμηση των ζώων μας και τον φασισμό

Παρασκευή 10 Φεβρουαρίου

7:00 μ.μ.,

Πλατεία Αγίου Λαζάρου

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ/ΠΟΡΕΙΑ

ενάντια στον φασισμό,

την εθνική ενότητα,

την πολεμική προετοιμασία

Όσες και όσοι αντιστέκονται στον επιθετικό εθνικισμό δεν αντλούν δύναμη μόνο, ούτε κυρίως, από κάποια αφηρημένα ιδεώδη. Επιλέγουν να αντισταθούν γιατί παίρνουν την ευθύνη να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους, τους οικείους τους, τους γείτονές τους, τους συναδέλφους τους, τους ανθρώπους με τους οποίους μοιράζονται τις ίδιες πλατείες, και τους ανθρώπους που βλέπουν να τους κοιτούν πίσω από τα συρματοπλέγματα των συνόρων ή των κέντρων κράτησης. Επιλέγουν να αντισταθούν γιατί η συλλογική αντίσταση στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, η αμφισβήτηση κάθε εθνικού, έμφυλου και φυλετικού διαχωρισμού, συγκροτούν σχέσεις, διαμορφώνουν ζωές, και έχουν απτά πραγματικά αποτελέσματα, χωρίς να χρειαστεί να μεσολαβήσει κανένα κράτος και καμιά ΜΚΟ. **Είναι το πλήθος των δικών μας έμπρακτων αρνήσεων, και των δικών μας πρακτικών αλληλοβοήθειας και αναπαραγωγής, που όλα τα τελευταία χρόνια δημιούργησε πραγματικά αναχώματα στη βαρβαρότητα,** από τις επανασυνδέσεις ρεύματος στις γειτονιές μας ως την αναχαίτηση των Ναζί στους δρόμους των πόλεών μας. Οι εξαθλιωτικές υλικές συνθήκες παύουν να είναι μια θηλιά που μας πνίγει μονάχα αν αρχίσουμε να τις αλλάζουμε. Όχι αμυνόμενες/οι για τη ζωή όπως σήμερα είναι, αλλά επιπιθέμενες/οι για μια ζωή καλύτερη και ριζικά διαφορετική, η δυνατότητα της οποίας γίνεται αισθητή κάθε φορά που συναντιόμαστε πέρα από τους κοινωνικούς μας ρόλους και ενάντια σε αυτούς.

Αντιφασιστική Πρωτοβουλία Βύρωνα

antifavironas@gmail.com,

antifavironas.blogspot.gr